

Přistáli u břehů země bez hranic
jen horečku zlatou a jinak vůbec nic
než na řetězu touhy a velké naděje
že se na ně štěstí jednou usměje
kouli kouli kouli kouli maj...

Přesíval jsem písek zlatonosné řece
od rána do noci a říkal si: „Přece
jednou se mé slunce z vody vykoulí
a nepůjde s těmi, co jenom smůly
kouli kouli kouli kouli maj...”

Nenašel jsem zlato, jen do úmoru dřinu
pana Colta zákon, kšeftaře a špínu
o zániku světa ječící kazatele
že si vezme ďábel ty, co zlaté sele
jako kouli kouli kouli kouli maj...

Tak jednoho dne vzal jsem šerifovi ženu
stejně věčně křičel: „Jednou tě vyženu!”
Pastorovi koně pro mne a mou milou
jedou psanci nocí a nad sebou bílou
kouli kouli kouli kouli maj...

Letí jako vítr zemí bez hranic
jen horečku z lásky a jinak vůbec nic
než na řetězu kousek malé naděje
že se na ně štěstí jednou usměje
kouli kouli kouli kouli maj...